

סרטים

אמריקה של נאזים

אין להתפלא שהאמריקאים לא אהבו את אמריקה על גלגלים. מעבר לכל מיני בעיות קולנועיות, כאלה או אחרות, שהביקורת בודאי תאיר אותם בכוא הזמן, זוהי סאטירה פראית ולגלגנית על אמריקה, הרוח האמריקאית, השקפת-העולם האמריקאית, הפוליטיקאים, האנשים הפשוטים, האמנים, הבורגנים, הגנבים והשוטרים — בקיצור, על כל מה שנעשה בארץ צות-הברית, מחוץ אל חוץ.

תחת עלילה אחת יש אכן לפחות תריסר עלילות, שמתחילות, כל אחת, בפניה אהרת של הארץ הגדולה ומובילות כולן לנקודת המיפגש הסופית: עיירה קטנה בפלורידה, שם מתחיל ונגמר הסרט. לכאורה, עוסק הסרט באנשים רגילים לגמרי, הממוצע המצוי. למעשה, הופך אותם התסריט למין גרוטסקה המקבלת,

קרנף שפונה מן הסאפארי צועד באוטוסטראדה סאטירה פראית

הביתה ויציאה מן האוטוסטראדה לטיקלו, אין.

מכאן והלאה מתחיל הסיפור להתפצל. מצד אחד, ראש-העיר וצאן מרעיתו (כי הוא גם המטיף הדתי במקום) מנסים לטכס עצה ולמצוא מוצא. מן הצפון הרחוק מוזמנים קרנף אחד ושני אריות, והעיר שרת הסאפארי, והן מועמסים על משאית היוצאת בדרכה לפלורידה. בניירורק אוספים שני עובדי ניקיון שלל של שוד ויוצאים לחיות כמו מיליונרים בחוף מיפריץ מכסיקו. מלצרית צעירה נוסעת במכונית

רי המאוחר ולא יקנו שם דלק. משבר כלכלי עשוי להמיט שואה על המקום. מה עושים?

ראש-העיר פונה למתכנני משרד-התחבורה ודורש יציאה מן הדרך המהירה לעיירה (זוכרים את פרשת כביש גנות בארץ?) המתכנן הראשי מוכן לדון בעניין תמורת סכום סימלי של עשרת אלפים דולר.

העיירה עורכת לעצמה קרנבל, כל התושבים משתתפים במישחקים, תורמים מעות והכסף נאסף. המתכנן הולך עם הכסף

שוטרים מתגוששים בלב בנק הזמה קה? שלל של שוד שלומיאלי

מכוניות הרופות — נהגים מתגלגלים סצינת השיא

ניתה (מודל מיושן של פורד, בשם ATZ 707, המהווה סמל לכישלון בתעשיית המכוניות) אל הבנק, משם היא מוציאה חסכוני נותיה, ואחר-כך אל בית הלוחיות, משם היא מוציאה את אמה באגרסל המכיל את אפרה — כל זאת מבלי לצאת פעם אחת מן הרכב — ויוצאת גם היא בדרך דרומה, לפזר את האפר על החול המיוהב של פלורידה.

ועוד בדרך לשם, פירסומאי בגימלאות עם אשתו, רופא-שיניים בחופשה עם אשתו ושני ילדיו, סרסור וכוכבניתו החדשה, שתי נזירות, רביעיית עליונים, טכנאי מכור נות-צילום, וטרמפיסט צעיר בדרך למישי חק הגמר של ליגת הכדורגל האמריקאית. **יצאנית בנפשה.** זאת אמריקה של נוודים. כולם על גלגלים, וכל אחד מזור יותר מן השני. אף אחד, כמובן אינו מה שהוא נראה. אם ראש-העיר דוא מטיף, נהג-המשאית המביאה חיות לסאפארי הוא מחבר פיומונים, הטכנאי של כטרוסט הוא למעשה קאריקטוריסט, הכוכבנית מוכרת חסדיה, הנזירה הצעירה היא יצאנית בנפשה, אשת הפירסומאי היא שיכורה כרונית, עובדי-הניקיון הם שודדים, בריוני הקשקשים בגיפס הנוסע דרומה מעדיפים בלונדנים, וכן הלאה.

בימאי ג'ון שלזינג'ר אמא באגרסל

מכונית-משא מזנקת מעד גשר מפוצץ קרנבל של פיצוץ

עיירה בשם טיקלו. כביש מהיר נסלל לידה, הוא יוביל את התחבורה היישר מן הצפון הקר לחופי מיאמי. התיירים, שעליהם היתה עיקר פרנסתם של תושבי המקום, פשוט לא יעברו בה עוד, לא יעצרו, לא ישתו קפה, לא יבכרו בסאפא-

לקראת הסיום, מימד סוריאליסטי של ממש, נדמה כאילו הבימאי ג'ון שלזינג'ר החליט, אחרי שנים ארוכות של דראמות כבדות, ליטול את הטרורף המאיים של יום הארבה ולהפוך אותו לטרורף מגוחך. **לא ישתו קפה.** מוקד הסרט הוא